

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 745/23
13.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Иде Никитовић, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Бајић, адвокат из Београда, Ослобођења б.део 9, против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Никола Томашевић, адвокат из Београда, Крунска 63, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 18103/19 од 19.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.8.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 18103/19 од 19.04.2022. године, у ставовима првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 18.500 ЕУР у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на износ од 18.500 ЕУР обрачунатом за период од 25.05.2018. године, до исплате по Закону о затезној камати, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке пресуде, одбачена је тужба тужиоца којом је тражио да му тужени исплати износ од 2.175.370,00 динара, као динарску противвредност износа од 18.500 ЕУР по средњем курсу НБС на дан 29.11.2019. године до исплате са законском затезном каматом на износ од 18.500 ЕУР обрачунатом за период од 25.05.2018. до 29.11.2019. године по стопи за дуг у ЕУР одређеној законом којим је уређена затезна камата у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан 29.11.2019. године до исплате, са затезном каматом на износ од 2.175.370,00 динара обрачунатом за период од 30.11.2019. године до исплате по стопи за дуг у динарима одређеној законом којим је уређена затезна камата. Ставом трећим изреке, обавезан је

тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 245.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршност пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено, преко пуномоћника изјавио жалбу, побијајући је у ставовима првом и трећем изреке, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) Апелациони суд сматра да жалба туженог није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би пресуда морала бити укинута.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су током 2016.године, били у пословним односима поводом изградње пословно-стамбеног објекта на локацији у улици ..., у ..., на којој је тужилац имао стару кућу у власништву. Тим поводом, међу њима је постигнут споразум да тужени, који је био инвеститор објекта на наведеној локацији, од тужиоца купи грађевински материјал који преостане након рушења старе куће и помоћних објеката који су постојали на делу плаца, о чему је сачињена и изјава туженог од 24.01.2016. године. У овој изјави, коју је својеручно потписао пред сведоком ВВ, тужени је потврдио да је у обавези да тужиоцу АА исплати новчани износ на руке, у вредности од 18.500 еура, уз констатацију да потраживање овог новчаног износа произлази поводом куповине грађевинског материјала од старих и помоћних објеката породичне куће на власништву дела плаца, а ради изградње новог пословно-стамбеног објекта на предметној локацији у улици ..., ... у ... Такође је констатовано, да грађевински материјал подразумева стару опеку, грађу и греде од таваница као и стари цреп са осталим грађевинским материјалом који је неоштећен, а за даљу употребу. Изјавом се тужени обавезао да ће овај новчани износ исплатити у наредних 18 месеци, а у напомени је констатовано да је са овим документом упознат и господин ГГ, који је на истој адреси становања. Тужени током поступка није оспоравао да је ову изјаву дао и потписао, нити да наведени новчани износ није исплатио тужиоцу. Тужилац је у датом исказу навео да је предметну изјаву тужени дао поводом куповине старог материјала који је тужилац хтео да прода другом лицу, али је тужени понудио да он откупи материјал и да му тај материјал плати за годину ипо дана што је тужилац и прихватио. Навео је да изјава није била ничим условљена и да је он прихватио тај споразум, зато што је тужени као инвеститор требао да гради зграду, а износ од 18.500 еура опредељен је њиховим међусобним договором. Тужени се након тога није јављао три године, а тужилац га је пре подношења тужбе позвао да испуни своју обавезу. Тужени је оспорио ове наводе, истичући да је потврду издао и потписао, али да је на исту ставио печат правног лица “...” чији је власник и законски заступник био. Такође је истакао да је био условљен да ову изјаву да и потпише, јер је њено издавање био услов за почетак градње, односно за улазак на локацију. Сматра да је изјаву дао под принудом, мислио је да ће материјал да угради у нови објекат, али материјал није могао да буде коришћен, јер су машине рушиле грубо.

Навео је да је изјава изнуђена, како би тужилац ван Уговора о заједничкој градњи добио додатни новац. Против тужиоца није подносио кривичну пријаву због принуде, нити му је исплатио наведени новчани износ. Из исказа сведока ДД и ЂЂ, којима је суд поклатио веру, утврђено је да је стари материјал од рушења зграде одвежен на депонију.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби чл. 17 и 262 Закона о облигационим односима, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и донео одлуку као у првом ставу изреке пресуде. Разматрајући пре свега приговор застарелости потраживања, првостепени суд је оценио да је овај приговор неоснован. Ово с тога што је изјава о новчаном дуговању сачињена дана 24.11.2016. године и по њој је потраживање тужиоца доспело за наплату за 18 месеци, односно у мају 2018. године, а тужба у предметној парници је поднета дана 29.11.2019. године, односно у року прописаном одредбом члана 371 Закона о облигационим односима. Суд је такође ценио наводе туженог да је реч о пословном односу тужиоца са правним лицем "...", што би било од утицаја на пасивну легитимацију и истакнути приговор застарелости потраживања, али ове наводе није прихватио, с обзиром на то да је тужени изјаву сачинио као физичко лице и унео своје личне податке, а на изјави се не налази печат правног лица "...", те је применом правила о терету доказивања закључио да су ови наводи туженог неосновани и недоказани. По схватању првостепеног суда, новчана обавеза туженог гласи на плаћање у иностраној валути, па се исплата исте мора извршити у динарској противвредност на дан исплате, а у смислу одредбе члана 395 Закона о облигационим односима, због чега је одлучио као у ставу првом изреке. Суд је тужиоцу на дуговани износ досудио законску затезну камату од дана доспелости обавезе 25.05.2018. године, до исплате, у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео применом одредби чланова 153 и 154 ЗПП, ценећи успех странака у спору а применом важеће адвокатске и судске тарифе.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које у целости прихвата и овај суд и у смислу одредбе члана 382 став 1 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Наиме, из изведених доказа несумњиво произлази да су парничне странке, пре почетка грађења објекта на локацији у улици ..., постигле споразум о томе да тужени преузме грађевински материјал након рушења старе куће и других објеката на предметној локацији, уз исплату накнаде тужиоцу у вредности од 18.500 еура. Странке о том правном послу нису сачиниле писани уговор, што и није било неопходно, с обзиром на то да се ради о продаји грађевинског материјала, али је писаном изјавом туженог потвђено постојање и садржина овог правног посла, као и висина уговорене купопродајне цене. Из садржине поменуто изјаве произлази да је тужени пристао да тужиоцу исплати на руке новчани износ у вредности од 18.500,00 еура, које потраживање је проистекло из купопродаје грађевинског материјала од старих и помоћних објеката породичне куће тужиоца на локацији у улици ..., (старе опеке, грађе и греда од таваница, као и старог црепа са осталим грађевинским материјалом који је

неоштећен) и то без икаквог услова или процене стварне вредности материјала, уз одлагање плаћања за период од наредних 18 месеци. У том смислу, сагласно одредбама чл. 12, 17 и 454.ст. 1 ЗОО, тужени је дужан да изврши своју уговорну обавезу у свему како она гласи, у складу са чланом 262. став 1. ЗОО и исплати тужиоцу дуговани износ. С тим у вези, правилно је, у смислу одредбе чл. 277 ЗОО, на досуђени износ новца првостепени суд тужиоцу досудио и законску затезну камату.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је исплата траженог новчаног износа од 18.500 евра била условљена вредношћу и количином материјала након рушења старе куће, који би као неоштећен могао бити искоришћен за градњу нове зграде. Тумачењем приложене исправе о дугу, коју је потписао и издао тужени, а која је једини писани доказ о споразуму странака, не може се закључити да је међу странкама било уговорено да се накнадно изврши процена вредности материјала, нити да је услов за исплату цене то да материјал буде уграђен у нови објекат. Такође, из навода странака и сведока саслушаних током поступка, не може се закључити да је постојао услов за исплату овог новчаног износа, односно да се тужилац обавезао на испуњење било ког додатног услова, што чини неоснованим жалбене наводе туженог да услов из уговора никада није настао.

Ово нарочито имајући у виду да је тужени у датом исказу оспоравао да је изјаву о дугу дао поводом купопродаје грађевинског материјала, наводећи да је изјаву дао под принудом и да је циљ њеног издавања био да тужилац добије додатни новац ван уговора, не објашњавајући при том зашто ни након почетка изградње није покренуо никакав кривични поступак против тужиоца, нити грађански поступак у коме би побијао ваљаност ове изјаве која је издата још 2016.године. При овако датом исказу, контрадикторни су наводи туженог да је од утицаја на његову обавезу то што материјал није могао да буде искоришћен, јер су машине рушиле грубо, иако је управо он организовао рушење старих објеката, што су потврдили и саслушани сведоци.

Следом изнетог, неосновани су и жалбени наводи туженог да је суд непотпуно утврдио чињенично стање тиме што није извршио грађевинско вештачење на околност да ли је нешто од материјала преосталог од старих срушених објеката искоришћено за изградњу нове зграде, нити та околност може бити од утицаја на предметни захтев. Ово с тога што је међу странкама унапред уговорена цена материјала коју је тужени био дужан да плати у уговореном року, без условљавања висине цене стањем материјала након рушења или могућношћу да исти буде употребљен, а на шта тужилац и није могао имати било каквог утицаја, с обзиром на то да је тужени био тај који је организовао рушење и изградњу новог објекта.

Сходно свему изнетом, а како тужени изјаву о постојању дуга која је настала у споразуму са тужиоцем није никада побијао ни у судском постуку, нити подношењем других правних средстава против тужиоца, то су неосновани његови наводи да суд своју одлуку није могао засновати само на овој исправи, те да је предметни грађевински материјал био одвезен на депонију, а не употребљен, што све не може бити од утицаја на правилност побијане одлуке, с обзиром на то да изведеним доказима нису потврђени наводи туженог да је постојао услов за исплату траженог новчаног износа. Уосталом, уколико су наведене околности биле од утицаја на једнакост међусобних давања или се ради о недопуштеном споразуму којим је прикривен други правни посао,

тужени је имао могућност да пред судом побија истинитост дате исправе и пуноважност правног посла, што он није учинио ни пре подношења тужбе у овој парници, а ни након тога.

Неосновано се жалбом туженог оспорава оцена изведених доказа и правилност утврђења битних чињеница спорног односа. Првостепени суд је дао потпуне разлоге којима је објаснио ток доказног поступка, који су докази изведени и како су утврђене чињенице које су биле битне за одлучивање о захтеву тужиоца, имајући у виду наводе захтева и предложене и изведене доказе, након чега је, закључак о изнетим наводима, првостепени суд извео ценећи исказе парничних странака и саслушаних сведока. У том смислу, анализирајући прикупљену процесну грађу у склопу жалбене оцене правилности и законитости донете пресуде, и другостепени суд је становишта да изведени докази говоре у прилог основаности навода тужилачке стране.

Приликом доношења одлуке о основаности изјављене жалбе, односно законитости и правилности побијане пресуде, другостепени суд је имао у виду и остале наводе истицане у жалби, али их није посебно образлагао, сагласно овлашћењу из члана 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије, по туженог повољније, одлуке у овој парници.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставовима трећем и четвртом изреке побијане пресуде, с обзиром на то да је донета правилном применом одредби чланова 150, 153, 154 и 163 ЗПП-а и важеће Адвокатске тарифе у време доношење одлуке о трошковима и Таксене тарифе у време настанка таксене обавезе.

Са изложеног, Апелациони суд у смислу одредбе члана 390 став 1 и члана 401 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде.

Апелациони суд је одбио опредељени захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер трошкови одговора на жалбу не спадају у нужне и неопходне трошкове, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић